prism

ซ่อนกลิ่นวิปลาส
成爲怪物以前

เซียวเหว่ยเซวียน
เขียน

ชาญ ธนประกอบ
แปล

ทดลองอ่าน

เธอกอดหนังสือของโฮเมอร์ ของกุสทัฟ คลิมท์
ของโรล็องด์ บาร์ตส์ และฟรีดา คาห์โล ไว้แนบอก
แต่ไม่มีใครสอนเธอเลยว่าต้องเผชิญความตายกับการเกิดใหม่อย่างไร
– เซียวเหว่ยเซวียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ในบรรดาประสาทสัมผัสของมนุษย์ การรับกลิ่นคล้ายจะเป็นส่วนที่ผู้คนเห็นความสำคัญน้อยกว่าด้านอื่นๆ อาจเพราะมนุษย์ไม่ได้ใช้กลิ่นเพื่อสื่อสารโดยตรง ไม่เหมือนการฟังหรือการมอง และไม่ได้ส่งผลต่อชีวิตมากนักหากต้องสูญเสียไป

แต่ถึงจะดูไม่สำคัญ ทว่ากลิ่นกลับทรงพลังอย่างน่าตกตะลึง มันหลบเลี่ยงได้ยาก มองไม่เห็นด้วยตา ผูกมัดอยู่กับลมหายใจ ทั้งยังส่งผลต่อร่างกายมนุษย์อย่างรวดเร็วและรุนแรง บางคนเพียงได้กลิ่นก็เกิดอาการหิวโหย บางคนลุ่มหลงคลุ้มคลั่ง บางคนสำรอกอาเจียน ซึ่งสารพัดอาการดังกล่าวเราจะได้พบในตัว “หยางหนิง” หญิงสาวผู้เปิดม่านเรื่องราวของหนังสือเล่มนี้ เพราะในด้าน “กลิ่น” เธอค่อนข้าง “พิเศษ” กว่าใคร

เชื่อเหลือเกินว่าการติดตามเธอไป จะทำให้ทุกคนได้พบจักรวาลของกลิ่นอันกว้างใหญ่ และได้รู้จักกลิ่นอีกมากที่ไม่อาจบรรยายได้ด้วยถ้อยคำ บรรดาสารพันกลิ่นที่หลอมรวมกันเป็นความรู้สึก เช่น กลิ่นของวัยเยาว์ กลิ่นของความเศร้า กลิ่นของความผูกพัน

ไม่แน่ว่าการที่คุณได้พบหยางหนิง อาจทำให้คุณได้รู้เสียทีว่าความรักมีกลิ่นเช่นไร

และความตายมีกลิ่นเช่นไร

คำนำผู้แปล

การตายเป็นสิ่งที่อยู่เคียงคู่กับชีวิตมนุษย์เช่นเดียวกับการเกิด

ทุกวันนี้มนุษย์ที่ใกล้จะถึงแก่ความตาย ไม่ว่าจะด้วยความป่วยไข้หรือด้วยวัย คนส่วนหนึ่งเลือกตายที่โรงพยาบาล นอกจากนี้ความตายประเภทอุบัติเหตุหลายครั้งมักเกิดนอกบ้าน แต่คุณเคยคิดสงสัยบ้างไหมว่า ถ้ามีคนตายในบ้าน คนที่ยังต้องอยู่อาศัยในที่แห่งนั้นต่อไปพวกเขาจะทำอย่างไร

คนตายครั้งหนึ่งก็เคยเป็นที่รัก เคยเป็นร่างอุ่นนุ่มที่กอดแนบอก เคยเป็นใครสักคนที่มีเลือดเนื้อลมหายใจ มีเสียงหัวเราะ มีความทรงจำที่แสนตราตรึง เคยใช้โมงยามวันเวลาร่วมกัน อยู่ๆ ก็หยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหว ไม่สามารถเปล่งเสียงดีใจเสียใจ เหลือไว้เพียงกลิ่นซากไร้ชีวิต กลายเป็นร่างแข็งทื่อแปลกหน้าเตรียมเน่าเปื่อย

อาชีพหนึ่งที่เกิดขึ้นจากอุปสงค์ดังกล่าวคือนักเก็บกวาดความตาย

เชิญทุกท่านดำดิ่งสู่โลกหลังความตายของนักเก็บกวาดผู้แหลกสลาย การจัดการกับข้าวของความทรงจำ และความน่าสะพรึงของคนเป็นซึ่งน่ากลัวกว่าคนตายได้นับแต่บัดนี้

ชาญ ธนประกอบ

สารบัญ

บทที่ 1	ที่เกิดเหตุ	1
บทที่ 2	วิเคราะห์ภาพ	144
บทที่ 3	กระชิบ	321

ทดลองอ่าน

นี่เป็นเรื่องราวคนที่กระโดดลงจากตึกสูงห้าสิบชั้น

ขณะผ่านแต่ละชั้น เขาปลอบใจตัวเองไม่หยุดว่า “ถึงตอนนี้ยังดีอยู่...” “ถึงตอนนี้ยังดีอยู่...” “ตอนนี้ยังดีอยู่...” “ยังดีอยู่...”

แต่ไหนแต่ไรที่สำคัญไม่ใช่ร่วงลงมาได้อย่างไร หากแต่เป็นถึงพื้นอย่างไร

– *เกลียด (La Haine)* โดยมาติเยอ คาสโซวิตซ์ (Mathieu Kassovitz)

บทที่ 1
ที่เกิดเหตุ

วาฬ คุณบอก

ฉันมองไปทางทะเล ไม่พบอะไรเลย

ตรงนี้มองไม่เห็น ฉันบอก พยายามเสียงดังขึ้นอีกหน่อยเพื่อสู้เสียงลม

คุณดูเสียดายมาก ฉันไม่รู้จะปลอบโยนอย่างไร เราจึงได้แต่ยืนอยู่ที่เดิม บนเขื่อนกันคลื่นที่อยู่ห่างจากทะเลระยะหนึ่ง ข้างหลังคือผืนดอกหญ้ามิสแคนทัสที่ทอดยาวต่อเนื่องไม่สิ้นสุด หน้าหลังล้วนเป็นระลอกคลื่น เสียงคลื่นทะเลซื่อซ่าผ่านข้างหู สายลมระผ่านแก้ม ดอกหญ้ามิสแคนทัสขยับไหวอย่างรุนแรง ดังแสกสาก ปล่อยให้ตัวเองโอนลู่ไปตามลมทะเล แม้จะดูยุ่งเหยิงมากก็ตาม

ไปกันเถอะ คุณบอก

ไปไหน ฉันไม่ได้ถาม เพียงเห็นคุณถอดรองเท้า ก้าวไถลลงจากเขื่อนกันคลื่นที่หยาบและแข็งแกร่งทีละก้าว ข้ามเตตระพอด[1]

[1] บล็อกคอนกรีตชนิดหนึ่งที่ใช้ป้องกันคลื่น ป้องกันน้ำทะเลหนุนและกัดเซาะชายฝั่ง

มุ่งไปข้างหน้าอย่างเด็ดเดี่ยว นิ้วเท้างอจิกพื้นเป็นรอยลึกบนผืนทราย ออกแรงราวกับจะโกยเอาทรายทุกเม็ดเข้ามาในร่างกายก็มิปาน

ฉันตามไปอย่างโซซัดโซเซอยู่ข้างหลัง เหยียบรอยเท้าที่คุณทิ้งไว้ รอยแล้วรอยเล่า เดินไปเช่นนี้ระยะหนึ่งถึงเข้าใจว่าฝีก้าวของคุณไม่ได้เป็นเส้นตรง แต่คดโค้งเล็กน้อย ทอดตัวไปยังพื้นที่ที่ไม่รู้จัก

ทรายที่เหยียบผ่านนุ่มชื้น ส่งเสียงครวญครางเหมือนหอยสังข์ คุณก้าวลงทะเลโดยไม่ลังเลเลย บอกว่าทรายและคลื่นล้วนเป็นภาษาของทะเล พอกระทบก็แตกละเอียด มันถูกลิขิตไว้แล้วว่าผู้คนจะไม่มีวันเข้าใจ

น่องของคุณจมลงไปในน้ำ คลื่นซัดใส่ ร่างกายไหวตามหยาดเหงื่อตรงใต้หูและข้างคอผสานไปกับน้ำทะเล ไหลวนใต้แสงสนธยา เดี๋ยวสว่างเดี๋ยวมืด ลมทะเลโชยกลิ่นเค็มของเกลือกลิ่นอายของโลกพลันมีสีสัน

ฉันกล้าเพียงยื่นนิ้วเท้าออกไปแตะน้ำเบาๆ หยดน้ำกระเซ็นใส่ฝ่าเท้า ฟองขาวโพลนผุดขึ้น ฉันรีบชักเท้าถอยกลับหาดทราย เหมือนเด็กเพิ่งทำความผิด มันเย็นมาก คราบน้ำที่หลงเหลือเกาะผิวฉัน คลุกเคล้ากับทราย

คุณยืนริมทะเล คุณยืนในทะเล ทะเลใกล้ชิดคุณมาก ใกล้มาก หุ้มห่อคุณไว้จนไม่เหลือช่องว่างใดๆ เหมือนคุณเป็นส่วนหนึ่งของมันซึ่งเดิมแตกแยกออกมาแต่ยังประกอบกันได้อย่างสมบูรณ์ ทะเลที่บาดเจ็บคงเป็นสภาพแบบนี้ ฉันอ่าน

อารมณ์คุณได้ แต่ก็เพียงเท่านั้น เหมือนฟองคลื่นนี่ไม่แน่ว่าจะค้ำยันเรือใบได้ ต่อให้ทะเลรักมันจริงก็ตาม

คนตายแล้วไปไหน ฉันจำได้ว่าคุณเคยถามในช่วงบ่ายอันแสนน่าเบื่อวันหนึ่ง หรือที่จริงมันอาจไม่ได้เป็นวันที่ว่างเปล่าขนาดนั้น แต่ไม่มีใครล่วงรู้นอกจากเราสองคน พอคุณเอ่ยปากคำพูดเหล่านี้ก็หลั่งไหลออกมา เหมือนทะเลที่ถูกกรีดขาดเลือดไหลทะลัก กระจายสู่อากาศและกลับสู่ที่เดิม

ฉันไม่ได้ตอบ

บางคนเชื่อเรื่องวัฏสงสาร บางคนเชื่อเรื่องการกลับมาเกิดใหม่ ถ้าเรื่องเหล่านี้เป็นความจริง บางทีที่นี่อาจมีไดอะรี่เล่มหนึ่ง จดหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งคุณอาจพบเห็นในลิ้นชักอันใดอันหนึ่งหรือในส่วนลึกของตู้เสื้อผ้า ในชาติภพหน้านั้นคุณอาจจะหวนนึกถึงฉัน นึกถึงเรา นึกถึงการโอบกอดที่คุ้นเคยและการสั่นสะเทือนที่ไม่คำนึงถึงสิ่งใดกับลมทะเลยามราตรี

บางทีตอนนั้นคุณอาจรู้ว่าวันที่ตัดสินใจฆ่าคุณ ฉันโศกเศร้าเพียงใด

ร้องไห้จนหมดเรี่ยวแรงอย่างไร

1

หยางหนิงลืมตาโพลง และพบว่าร่างเกร็งจนขยับไม่ได้

แผ่นหลังที่นอนตะแคงแข็งเกร็ง แขนขาอ่อนแรง อกสะท้อนขึ้นลงน้อยครั้ง อาการชาแผ่ไปทั่วร่าง แรงกระชากที่เหนียวเหนอะเปียกชื้นและลื่นโถมทะลักใส่เธอ ห่อหุ้ม

กระดูกสันหลัง กระดูกอก และยอดหน้าอกทุกตารางนิ้ว ลากเธอลงสู่เบื้องลึกของผืนน้ำอย่างช้า ๆ ทว่ามุ่งมั่น

ราวกับพละกำลังอันเด็ดเดี่ยวของสายน้ำกำลังชักนำเธอลงไป จมสู่ส่วนลึก เธอคิดขัดขืนการกลืนกินนี้สุดชีวิต แต่กลับปวดหน้าอกยิ่งขึ้นทุกทีจนหายใจลำบาก ความรู้สึกหนาวเยือกแล่นผ่านร่างเธอที่นอนตะแคงอยู่อย่างรวดเร็ว เหมือนการเล้าโลมโดยใช้กำลังรุกล้ำ ความหวาดกลัวซึมซาบทุกรูขุมขน แทรกซึมเข้าสู่ไขกระดูก

ในห้องมีใครอีกคน

ร่างสีดำรางเลือนยืนอยู่ตรงมุมห้อง หยางหนิงรู้ว่าเป็นเธอคนนั้น หยางหนิงคิดจะกรีดร้อง อยากหลับตา แต่ทำไม่ได้ทั้งสองอย่าง เสมือนเป็นคนตายที่สติแจ่มชัด เธอเคยบรรยายเช่นนี้ให้แพทย์ฟัง แพทย์พยักหน้า พูดถ้อยคำไร้ประโยชน์แต่ยังไงก็ต้องพูด *อาการจะดีขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ต้องกังวล ผมดูออกว่าคุณก้าวหน้า ไม่ต้องเครียด เราผ่อนคลายก็พอ* จากนั้นเขียนใบสั่งยาตามธรรมเนียม ให้พยาบาลนัดวันตรวจครั้งต่อไปให้เธออย่างเกรงอกเกรงใจทว่าเหินห่าง

เงาร่างนั่นจ้องมองหยางหนิงอย่างไม่ละสายตา เธอขนลุกตัวสั่น พยายามดิ้นรน สติกับร่างกายต่อต้านกัน ได้แต่บังคับตัวเองให้ตั้งสมาธิจดจ่อไปที่ลำคอ รีดเค้นเสียงออกมา เธอรู้สึกได้ว่ากล้ามเนื้อมัดเล็กในลำคอสั่นสะท้าน ส่งเสียงครอก ๆ เหมือนคนแก่ใกล้ตายพยายามขากเสลดที่กำลังจะนำเขาไปสู่นรก

แค็ก ๆ แค็ก ๆ เร็วเข้า หยางหนิงเร็วเข้า เธอฉวยโอกาสกรีดร้องใส่ร่างกาย ตื่นเร็ว ตื่นเร็ว ตื่นเร็ว เงาร่างสีดำวูบไหว

ประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวสว่างค่อย ๆ เข้ามาใกล้เธอ

เธอได้กลิ่นถ่านไฟ

ลมเย็นแอบพัดเข้ามาจากหน้าต่างที่ปิดไม่สนิท ม่านหน้าต่างสีเหลืองอ่อนขยับไหวขึ้นลงเล็กน้อย เหมือนกำลังถูกโลกนอกหน้าต่างดูดกลืน แสงสายัณห์ฤดูหนาวแทรกผ่านม่าน ส่องลงบนนาฬิกาเรือนเล็กที่เต็มไปด้วยรอยบุบ เข็มวินาทีหลุดออกนานแล้วทุกครั้งที่หยิบขึ้นมา เข็มวินาทีที่ร่วงไปอยู่ตรงหน้าปัดนาฬิกาก็จะดังแกรก ๆ ตามการเคลื่อนไหวตัวเรือน

พอกำไว้ในมือ เวลาก็เหมือนของเด็กเล่นชนิดหนึ่ง

ความจริงค่อย ๆ ปรากฏตัว เวลาและอวกาศต่างก็สำคัญพวกมันเกื้อหนุนถักทอ ก่อนจะกลายเป็นทุกสิ่งอย่างที่เราเรียกกันว่าโลก หยางหนิงกะพริบตาเบา ๆ ครั้งหนึ่ง อีกครั้ง และอีกครั้ง เลือดกลับมาไหลเวียนสะดวก เธอค่อย ๆ ขยับนิ้วมือที่ยังจมอยู่ในเหวลึกของความทรงจำ ขยับข้อมือ ข้อศอก แขน ต่อมาซูนิ่วตรงหน้าอย่างอ่อนแรง จ้องดูอย่างจริงจังเหมือนเพิ่งเห็นตัวเองเป็นครั้งแรก ทั้งกระหายใคร่อยากและหวั่นเกรง ได้แต่จ้องเขม็งแน่วนิ่งให้แน่ใจการดำรงอยู่ของตนเอง

เธอออกแรงชันกายที่ปวดเมื่อยขึ้นนั่งตัวตรง ท่าทางเหมือนทารกเพิ่งหัดนั่ง ไม่คุ้นกับร่างกาย ต้องทำความรู้จักใหม่ทั้งหมด

หายใจอย่างมีสติ

ลมหายใจแรกสุดที่เข้าสู่ปอดหลังฟื้นขึ้นมา มักมาพร้อม

อาการเจ็บแปลบ

เธอได้ยินเสียงหัวใจเต้นตึ้กตั้ก ระรัวราวกับจะกระดอนมาถึงคอหอย เตือนเจ้าของให้รู้ว่ายังมีชีวิตอยู่ มือยังไม่หยุดสั่น เธอรีบคว้านาฬิกาบนหัวเตียงเพื่อดูให้แน่ใจ 11.37 น.

เธอทวนซ้ำในสมองรอบหนึ่ง ฉันชื่อหยางหนิง 11.37 น. อยู่ที่บ้าน เพิ่งตื่น

เธอสูดหายใจลึกเฮือกหนึ่ง

อาการกำเริบถี่ขึ้น ทุกครั้งจะกินเวลานานกว่าเดิม แต่ละครั้งล้วนสร้างความหวาดกลัวใหม่ๆ เหมือนดั่งภัยพิบัติ หยางหนิงวางนาฬิกาปลุกไว้ที่เดิม เลิกผ้าห่ม เท้าทั้งสองข้างแตะพื้น กระเบื้องปูพื้นแผ่ความเย็นเยือกใส่อย่างไร้ไมตรี เย็นจนเจ็บแปลบอยู่บ้าง

ฤดูหนาวบัดซบ เธอถอนใจเฮือก เดือนพฤศจิกายนของภาคเหนือหม่นมัวเหมือนเดิม หนาวขึ้นจนน่าหดหู่ เย็นเยือกจนชวนสิ้นหวังอย่างประหลาด เธอหารองเท้าแตะไม่พบ จึงเดินไปบนพื้นด้วยเท้าเปล่า ต่อสู้กับความเย็นที่เหมือนน้ำแข็ง จากนั้นใช้มันเหมือนแทรกเตอร์เปิดทาง เตะก้อนกระดาษทิชชู กล่องพลาสติกของบะหมี่เย็น กองเสื้อผ้า เหยียบซองขนมชีโตสรสเผ็ดที่เหลือแต่เศษขนมเล็กๆ เสียงดังกรอบแกรบ ฝ่าเท้าเปื้อนผงชีสเล็กน้อย เธอจึงสะบัดเท้าพลางใช้หางตาค้นกระเป๋าหนังฉลาม

เธอมุ่งตรงไปห้องน้ำ จ้องตัวเองในกระจกเงา สิ่งที่ผุพังน่าหดหู่อาจไม่ใช่เดือนพฤศจิกายนของไทเปอย่างเดียว

ตาทั้งสองข้างแดงก่ำด้วยเส้นเลือดฝอย ถุงใต้ตาเป็น

สีเขียวอมน้ำเงิน ทุกรูขุมขนเผยอาการเหนื่อยล้า เยื่อบุจมูกเริ่มปวดเพราะสูดอากาศหนาวเข้าไป หน้าผากและหางตามีผิวหนังหลุดลอกเล็กน้อย ลำคอเป็นผื่นแดงจากความร้อนชื้น รอยแผลที่เกาจนผิวถลอกตกสะเก็ดสีแดงคล้ำ เธอใช้นิ้วชี้เกาหางตาเบา ๆ เศษตุ่มแห้งร่วงลงมา เพิ่งอายุ 28 ปี ผิวหนังก็สิ้นอายุขัยไปก่อนกำหนด

โหนกแก้มสูง เครื่องหน้าเด่นชัด ไม่มีเส้นโค้งม้วนละมุนใด ๆ แหลมคมจนแทบจะแทงคนได้ แต่ใบหน้าเหมือนหินสลักที่ไม่ประสานกลมกลืนกลับงดงามอย่างประหลาด หลายปีนี้เธอสร้างรูปลักษณ์ตัวเองจนเหมือนหมาป่าผอมแห้งแสนฉลาดตัวหนึ่ง แก้มที่ตอบอยู่แล้วยิ่งลึกกว่าเดิม ทั่วตัวไม่มีตรงไหนเก็บไขมันส่วนเกินได้เลย เธอมองดูเสื้อฮีทเทคที่เกาะหลวม ๆ บนร่าง

โครงกระดูกเล็กและไม่สูง อย่างมากก็ร้อยห้าสิบหก ถูกกลบหายไปในฝูงคนอย่างง่ายดาย แต่ตั้งแต่หัวจรดเท้าของเธอกลับแผ่กลิ่นอายก้าวร้าวอย่างยากจะบรรยาย เหมือนสัตว์กินเนื้อที่กล้ามเนื้อแข็งแรง ขี้หงุดหงิด และดุร้ายตัวหนึ่ง

หลังใช้น้ำร้อนล้างหน้าเสร็จเธอจึงค่อยรู้สึกเหมือนหลุดจากการกลืนกินของนรก เหมือนดึงถ้วยดูดดังจ๊วบแล้วมีอะไรบางอย่างไหลออกมา

ผมเปียกแนบติดแก้ม ริมหูและลำคอ เธอดึงผ้าขนหนูบนราวมาขยี้เส้นผมที่เปียกชื้นอย่างไม่ใส่ใจแล้วเดินออกจากห้องน้ำ คว้าเสื้อชั้นนอกตัวหนึ่งบนโซฟาคลุมตัว แล้วจึงค่อยสังเกตเสียงจากโทรทัศน์ที่ห้องรับแขก

“...ก่อนอื่นพวกมันต้องชินกับคลื่นเล็กริมฝั่ง และใช้

สาหร่ายซักซ้อมครั้งแล้วครั้งเล่า แต่สาหร่ายหนีไม่เป็น พวกวาฬเพชฌฆาตจึงต้องฝึกจากเหยื่อที่มีชีวิต" ผู้ชายเสียงน่าฟังคนหนึ่งบรรยาย "วางกับดักให้ดี เก็บครีบหลัง อาศัยคลื่นขึ้นฝั่ง งับสิงโตทะเลลากลงน้ำในคำเดียว"

พวกมันยังไม่ฆ่า ยังไม่ทำ

สิงโตทะเลจะตะเกียกตะกายหนีสู่ทะเลกว้างใหญ่ข้างหลังมัน แล้วถูกวาฬเพชฌฆาตต้อนกลับมา ครั้งแล้วครั้งเล่า เป็นวงจรไม่รู้จบ จงเข้าใจเหยื่อของเธอ หยางหนิงคล้ายได้ยินเสียงกระซิบของวาฬเพชฌฆาต น้ำไหล น้ำลึก จังหวะ ระวังเกยตื้น

เธอคิดยับยั้งไม่ให้ภาพทะเลทะลักเข้าในห้อง แต่หาริโมตจากใต้กองเสื้อผ้าเป็นภูเขาเลากาไม่พบ จึงได้แต่ล้วงโทรศัพท์มือถือจากซอกหมอนกับโซฟาอย่างไร้เรี่ยวแรง

"ในทะเล วาฬเพชฌฆาตคือผู้ล่าอันดับหนึ่ง พวกมันไม่เพียงรักใคร่กันในครอบครัว แต่ยังมีสติปัญญาเหนือผู้อื่น มีฝีมือล่าเหยื่อที่ชาญฉลาด เพื่อปกป้องครอบครัวของมัน มันจะฆ่าวาฬชนิดอื่นโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด" ทะเลอยู่ในชีพจรของเธอ โลดเต้นตามกระแสเลือด "แต่ต่อให้เป็นยอดนักล่า ก็ยังไม่อาจหนีพ้นโศกนาฏกรรมครับ นักท่องเที่ยวเห็นฉากนี้ที่น่านน้ำเกาะแวนคูเวอร์ประเทศแคนาดา วาฬเพชฌฆาตทาเลควาห์[2]

---

[2] Tahlequah หรือ J35 เป็นชื่อของวาฬเพชฌฆาตเพศเมียที่อาศัยอยู่ในแถบแปซิฟิกตอนเหนือ ใน ค.ศ. 2015 ตกเป็นข่าวดังไปทั่วโลกหลังให้กำเนิดลูกวาฬเพชฌฆาตเพศเมียตัวหนึ่ง แต่ออกมาดูโลกได้แค่ครึ่งชั่วโมงก็ต้องเสียชีวิตลง

หมายเลข J35 รุนซากลูกวาฬมุ่งหน้าไปในท้องทะเล...”

เธอสั่นสะท้าน สั่งขี้มูก พริบตาที่หย่อนโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋าเสื้อนอก โทรศัพท์ก็สั่นอย่างแรง เธอเหลือบมองแวบหนึ่ง ชื่อสวี่เฮ่าหยางปรากฏบนจอ เธอไม่สนใจ กดปุ่มปิดเสียงแล้วก้าวเท้าเย็นเฉียบเข้าไปในครัว

บนอ่างล้างจานมีขวดแก้วตั้งบ้างล้มบ้างระเกะระกะสิบกว่าขวด ก้นขวดบางขวดยังมีคราบของเหลวสีขาว ดึงดูดแมลงวันทองมาตอมหลายตัว ในชามกระเบื้องเคลือบมีหมั่นโถวผิวออกเหลืองแห้งแข็งแล้ว หยางหนิงเหลือบมองอย่างไม่ใส่ใจ แล้วเปิดฝาหม้อสเตนเลสบนเตาแก๊ส อาหารในนั้นเหนียวหนืดอยู่บ้างและมีฟองเล็กๆ ที่ดูไม่ออกว่าเคยเป็นซุปมิโสะ หยางหนิงตักขึ้นมาดูช้อนหนึ่ง สาหร่ายมีราขาว เธอลังเลอยู่หลายวินาที แต่ยังคงยกมาใกล้จมูกแล้วดมดู

ตู้เย็นว่างเปล่า ในบ้านไม่มีอาหารหลงเหลือ เธอเหลียวมองรอบๆ ดูบ้านที่ขยะกองเต็ม คงต้องลงแรงมากโขเพื่อเก็บกวาด เธอนึกอย่างหงุดหงิด *วันนี้วันอะไร พฤหัสหรือศุกร์นะ* เธอไม่แน่ใจ โทรศัพท์สั่นอีกครั้ง ส่งเสียงรบกวนเป็นจังหวะสม่ำเสมอเป็นเสี่ยวจือ เธอกดรับสาย

“ฮัลโหล! พี่หยางหนิง พี่เคยบอกว่าถ้ามีเคสให้โทร.หาพี่...” ปลายสายระมัดระวังมาก ลดเสียงลง น้ำเสียงสั่นเล็กน้อย ราวกับกลัวจะถูกพบเห็น “อยู่วั่นหลง ห่างจากบ้านพี่ไม่มาก อพาร์ตเมนต์เก่าสามชั้นขนาด 66 ตารางเมตร ศพขนไปแล้ว ผมส่งโลเกชั่นให้พี่...”

เสียงพลันขาดห้วง ปลายสายวุ่นวายพักหนึ่ง หยางหนิง

เงี่ยหูฟังได้ยินเสียงตะโกนด่าลั่น “เวรเอ๊ย เวลาพูดอะไรทำหูทวนลมฉันไม่ว่า แต่บอกแล้วไม่ใช่หรือไงว่าเธอต้องพักผ่อน แกยังว่าเธอเหนื่อยไม่พอหรือฉันเหนื่อยไม่พอ หา...”

ขณะเธอจะเอ่ยคำ อีกฝ่ายก็โถมใส่ก่อนอย่างเกรี้ยวกราด “ฮัลโหล ฮัลโหล อาหนิง เธอกล้าก็ลองดู ฉันจะไล่เธอออกทันที อยู่บ้านซะดี ๆ บอกให้พักยังพักไม่เป็นเหรอ ต้องทำงานจนตายรึไง ใบสั่งวันนี้ให้เสี่ยวจือกับเสวี่ยลี่ เสวี่ยลี่จะไป เธอไม่ต้องมายุ่ง ได้ยินไหม”

ไม่รอให้เธอตอบก็ตัดสายฉับ

“...เป็นการไว้อาลัยโดยที่ไม่ถูกควบคุมและไม่มีที่สิ้นสุด นั่นเป็นความยึดมั่นถือมั่นอย่างหนึ่งที่ไม่มีใครเข้าใจได้ครับ”

J35 ร้องอย่างโศกเศร้าจากที่ไกลโพ้น ทะเลทั้งผืนก็ทะลักเข้ามาเช่นนี้ ระลอกคลื่นความเสียใจเป็นประกายระยิบระยับ

หยางหนิงทนอยู่ในทะเลต่อไม่ไหว สวมกางเกงสองชั้นคว้าพวงกุญแจรูปวาฬออกจากประตู

2

ท้องฟ้าเดือนพฤศจิกายนเป็นสีเทาหม่นมัว แสงแดดอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง สะท้อนกระจัดกระจายบนกระจกหน้าต่างและบ้านเมทัลชีตทั้งวันราวกับไม่มีอะไรทำ ไม่รู้จะไปไหนดี เหมือนคนที่ถูกกัดกร่อนหรือทำลายเช่นนี้ทุกวี่ทุกวัน เรื่องราวทุกอย่างสุดท้ายก็เป็นเพียงสิ่งเปล่าประโยชน์

ฤดูใบไม้ร่วงสีแดงเพิ่งจะสิ้นสุด ทว่าฤดูหนาวก็เหมือน

หมดความสนใจ รอคอยให้ฤดูของตนผ่านไปอย่างไร้เรี่ยวแรง เมื่อไรที่เมืองหย่งเหอฝนไม่ตกถือว่าโชคดี คนเดินถนนขวักไขว่เร่งรีบ ส่วนมากไม่พูดไม่จา หากสายกว่านี้พอโรงเรียนชั้นประถมเลิกเรียนก็จะเป็นอีกสภาพหนึ่ง ผู้ปกครองจะแห่กันขี่รถจักรยานยนต์ออกมา เสียงแตรแหลมกระชั้นดังไปทั่วทุกแห่งหน ระคนเสียงนกหวีดของครูพี่เลี้ยง ปะปนเสียงเด็กวิ่งส่งเสียงร้องอย่างร่าเริง หยางหนิงไม่อยากมีส่วนร่วม

เธอพักอาศัยในตลาดลิ่วเหอ ในตลาดมีซอยขนาดใหญ่ ซอยใหญ่มีตรอกเล็ก ตรอกเล็กทอดตัวสู่ทางลับของศูนย์กลางเขาวงกต คดเคี้ยวเลี้ยวลด ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ ดูแล้วเหมือนเชื่อมต่อกันแต่ก็ไม่เกี่ยวข้องกัน หยางหนิงเหวี่ยงบานประตูเหล็กของชั้นล่างแรง ๆ กลอนประตูขึ้นสนิมนานแล้วตามความเก่าของอาคาร และต้องออกแรงกระชากจากข้างนอกอีกครั้งถึงจะลงล็อก เธอลองดึงประตูอีกทีเพื่อให้แน่ใจว่าปิดสนิทแล้ว จากนั้นก้าวยาว ๆ มุดไปมุดมาตามซอยอย่างคุ้นเคย หารถจักรยานยนต์ที่จอดไว้ข้างเสาไฟริมทาง

แม้จะห่อหุ้มตัวเองจนเหมือนหมีตัวหนึ่ง หยางหนิงก็ยังคงหนาวจนสั่น เธอยัดสองมือใส่กระเป๋าเสื้อนอกเพื่อหาไออุ่น หดคอในเสื้อไหมพรมคอตั้ง สวมบูตยาวสีน้ำตาลอ่อน ทั้งร่างเหมือนตัวการ์ตูนที่ถูกคลุมด้วยผ้าห่มนวม เธอห่อหุ้มมิดชิดเกินไป คุณป้าคุณยายหลายคนที่สวมใส่เสื้อผ้าบางเบาอดเหลียวมามองหลายครั้งไม่ได้

บริษัทห่างจากบ้านไม่ไกล ถนนว่อหลงเจียเป็นทำเลชั้นยอดสำหรับธุรกิจดูแลคนตาย จากบ้านนั่งรถประจำทาง

ข้ามสะพานไม่กี่ป้ายก็ถึง สะดวกและง่ายดาย แต่คนทำอาชีพนี้น้อยครั้งที่จะนั่งรถประจำทาง หยางหนิงเดินมาถึงรถจักรยานยนต์ขนาด 125 ซีซีคันเก่า บิดกระจกมองหลังที่หลวมมาส่องดูจนแน่ใจว่าซิปของเสื้อนอกรูดสุดแล้ว มือยกอังไออุ่นที่ปากแล้วจึงบิดกุญแจ สวมถุงมือหนัง เตรียมเผชิญการทดสอบที่ดุดันที่สุดของฤดูหนาว ขี่รถข้ามสะพาน

สายลมพยายามจะมุดเข้าตามจุดต่างๆ ของหมวกกันน็อกอย่างประสงค์ร้ายและทิ่มแทงศีรษะจนเจ็บแปลบ พัดจนตากะพริบแล้วกะพริบอีกจนระคายเคือง สายรัดคางส่วนเกินตีใส่ไหปลาร้าและใบหน้าดัง*เพียะ* และตามมาด้วยเสียงพึ่บพั่บของเสื้อนอกที่โป่งขึ้นเล็กน้อยตามแรงลม จนในที่สุดเธอก็ถึงที่หมาย

เธอฝืนจอดแทรกเข้าไปในซอกระหว่างเสาไฟฟ้ากับสกูตเตอร์คันหนึ่ง ปัดขาตั้งลง ถอดหมวกกันน็อก เดินเข้าอพาร์ตเมนต์สีแดงอ่อนที่ไม่สะดุดตาหลังหนึ่ง

ในลิฟต์มีใบโฆษณาลายพร้อยสองแผ่นแปะไว้ *ไม่ต้องกังวล ให้เราช่วยขจัดความกลัวและความเสียใจของคุณ* และ *โปรดวางใจ ทุกอย่างยกให้เรา Next Stop-Company* ภาพประกอบเป็นเงาหลังคนสองคนโอบกอดกันใต้แสงสนธยา ล่างสุดเป็นที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ สโลแกนเร้าอารมณ์เหมือนนายหน้าขายบ้าน หยางหนิงไม่เคยเข้าใจ แต่สายตากลับถูกดึงดูดไว้อย่างน่าชังทุกครั้ง รู้สึกรังเกียจครั้งแล้วครั้งเล่า เหมือนตุ๊กตาแม่ลูกดกรัสเซียที่ซ้อนกันเป็นชั้นๆ ไม่รู้จบ หนำซ้ำยังเพิ่มขึ้นด้วย

Next Stop-Company รับทำความสะอาดที่เกิดเหตุฆาตกรรม ปลดปล่อยที่เกิดเหตุ นำความตายออกไป คืน

ที่เกิดเหตุให้ผู้ยังมีชีวิตอยู่ และหวังว่าจะก้าวสู่บทต่อไปของชีวิตเป็นเพื่อนผู้ล่วงลับ โฆษณาทางอินเทอร์เน็ตของบริษัทเขียนเช่นนี้ พี่ใหญ่บอกว่าชื่อภาษาอังกฤษดูแล้วอินเตอร์หน่อย ดึงดูดกลุ่มคนได้หลากหลายกว่า เธอไม่เข้าใจ แต่ก็ตรงกับบุคลิกปากหวานคล่องแคล่วทุกด้านของพี่ใหญ่จริง ๆ

ชั้นหนึ่งถึงชั้นห้าเป็นบริษัทรับจัดงานศพเจิ้งเอินของพี่ใหญ่ ส่วน Next Stop อยู่ชั้นใต้ดิน เธอกดปุ่มลิฟต์ชั้น B1 ไม่ถึงห้าวินาทีกล่องเหล็กก็ส่งเธอถึงพื้นที่หนึ่งซึ่งต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

Next Stop ก่อตั้งมาหลายปี ทว่ายังรักษาจำนวนพนักงานไว้เท่าเดิม หลายปีนี้ก็มีเธอ พี่ใหญ่ เสี่ยวจือ อีจิ่วอู่กับเสวี่ยลี่ที่ผลัดกันออกสนาม พนักงานไม่มาก แต่ห้องทำงานกลับกว้างขวาง ผลักประตูกระจกเข้าไปก็เห็นโต๊ะขาสูงที่ทำด้วยซุงทั้งท่อน บนนั้นวางกระถางธูปทองชุบลวดลายประณีต มองตามควันธูปที่ลอยอ้อยอิ่งขึ้นไปจะเห็นป้ายขนาดมหึมาตรงกลางพื้นดำอักษรสีทองเกือบสิบฟุตเขียนว่า *พุทธองค์ทรงเมตตา*

เมื่อเข้าประตูมาจะเห็นโต๊ะทำงานสี่ตัววางเรียงรายทางขวามือ หยางหนิงโยนกระเป๋าลงบนโต๊ะ บนโต๊ะของเธอแทบจะไม่มีอะไรเลย ไม่มีของประดับ ไม่มีไม้กระถาง ไม่มีโพสต์-อิท ไม่มีหนังสือกระดาษปากกา มีเพียงแก้วมัคสีน้ำเงินวางอยู่อย่างโดดเดี่ยวในมุมหนึ่ง ด้านบนมีเต่าทะเลชูนิ้วกลาง ข้าง ๆ เขียนว่า Don’t fucking touch me (อย่าแตะต้องฉันนะโว้ย)

ผนังที่กระดำกระด่างอยู่บ้างแขวนภาพอักษรพู่กัน รูปติดกรอบ ป้ายคำขวัญ และกระดาษที่คัดจากหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารเต็มไปหมดจนแทบไม่เหลือที่ว่าง แม้พื้นที่จะใหญ่โต

แต่กลับชวนอึดอัดอยู่บ้าง กระจกเงานูนยันต์แปดทิศและน้ำเต้าทองเหลืองต่างจัดวางตามหลักฮวงจุ้ย ไม่รู้เพราะได้รับอิทธิพลจากพี่ใหญ่คนอื่นหรือว่าตอนหนุ่มบ้าบิ่นเหิมเกริมเกินไปพออายุมากขึ้นพี่ใหญ่เลยชักถือสาโน่นนี่และงมงายมากขึ้นเรื่อย ๆ ก่อนและหลังวันตรุษจีนยังนิมนต์พระมาทำพิธีปัดรังควานที่บริษัทให้อยู่เย็นเป็นสุขด้วย แต่อาจเพราะพอธุรกิจโตขึ้นคนเราเลยกลัวพลาดก็เป็นได้ หยางหนิงหงุดหงิดธรรมเนียมเหล่านี้อยู่บ้างตรงมุมผนังมีถุงหินหลากสีห้อยเชือกสีแดงแขวนอยู่หลายถุง ดูแล้วขัดลูกตา

“พี่หยางหนิง!”

หยางหนิงตรงเข้าห้องครัวเล็ก เปิดตู้เย็น บิดฝาขวดนมกรอกใส่ปากเหมือนสัตว์ป่าหิวกระหาย สองสามคำก็หมดขวด เสี่ยวจือตามติดมาข้างหลังท่าทางกระสับกระส่าย

“นมนั่น...” เสี่ยวจืออ้าปากค้างเล็กน้อย เหม่อมองขวดนมเปล่าที่ถูกโยนลงอ่างล้างจานอย่างไม่ไยดี จ้องอยู่อย่างนั้น ราวกับรอมันผลิกล้าหรืองอกเห็ดออกมา

หยางหนิงเม้มปากแล้วยกมือปาดสองทีก่อนเปิดตู้เย็นอีกครั้ง ไม่มีข้าวหรือขนมปังที่เลือกกินได้ทันที มีแต่ชามใส่บะหมี่เนื้อสับกึ่งสำเร็จรูปที่เกือบหมดชาม มิโสะแดงไม่รู้ตั้งแต่ปีไหนหนึ่งกล่อง เนยถั่วลิสงฝูหยวนหนึ่งกระป๋องที่คงพอทาขนมปังแผ่นหนึ่งและเหล้าเกาเหลียงคลาสสิก 38 ดีกรีขวดหนึ่ง

“พี่ใหญ่ไม่อยู่เหรอ” หยางหนิงพิจารณาทุกทางเลือกสุดท้ายเหลือแค่มิโสะแดงกับเนยถั่วลิสงยี่ห้อฝูหยวน อืม คิดว่ากินอย่างใดอย่างหนึ่งคงไม่อิ่ม

“อยู่ชั้นสาม กำลังเช็กบัญชีเดือนที่แล้วกับพี่เซียน” เสี่ยวจือตั้งสติ เลิกครุ่นคิดถึงขวดนมที่บูดแล้ว ลดเสียงเบาลงโดยไม่รู้ตัว ห่อไหล่ สีหน้าคับข้อง “วันนี้อย่างกับกินดินระเบิดมาดุสุดๆ”

หยางหนิงลังเลพักใหญ่ ในที่สุดก็ตัดใจอย่างผิดหวัง ปิดตู้เย็นแล้วกลับไปที่เคาน์เตอร์ครัว

เสี่ยวจือพึมพำสองคำ อาจกำลังต่อว่าพี่ใหญ่ที่ดุมากหรือพูดถึงเพื่อนผู้หญิง หยางหนิงได้ยินไม่ถนัด ความจริงเธอไม่ได้ใส่ใจอยู่แล้ว เธอค้นครัว พบจานแก้วใส่ขนมทวิงกี้ห้าหกชิ้นในเตาไมโครเวฟ เธอส่งเสียงอุทานเบา ๆ อย่างพึงพอใจ รีบฉีกกระดาษแก้วที่ห่อไว้แล้วกัดกร้วม

เมื่อก่อนเธอเกลียดเจ้า*เค้กสปันจ์สีทองสอดไส้ครีม*นี่มาก ขนมเค้กชั้นนอกไร้รสชาติ ไส้ครีมหวานจัด แม้กินสองสามคำก็หมด แต่กลับหวานจนแสบคอ ผลิตภัณฑ์ที่ปรุงแต่งจนเกินเหตุประเภทนี้ถูกหยางหนิงจัดเป็นของกินประเภทไม่มีจิตวิญญาณ แต่ตอนนี้เธอฉีกห่อที่สามแล้ว

ทวิงกี้เป็นขนมที่พี่ใหญ่ซุกไว้ในที่พิเศษสำหรับกินกับน้ำชาตอนบ่าย เดิมเสี่ยวจือจะห้ามหยางหนิง แต่พอเห็นท่าทางตะกรุมตะกรามของเธอ สุดท้ายตัดสินใจกลืนคำพูดลงท้องไป *โดนด่าก็ช่างมันแล้วกัน* เขานึกอย่างเศร้าใจ

“ลูกค้าไปที่เกิดเหตุหรือยัง” ขนมที่เต็มปากทำให้เสียงพูดไม่ชัด

“ยัง ลูกค้าเป็นพ่อแม่ผู้ตาย พวกเขามาจากจางฮว่า กำลังเดินทาง แต่เพราะกลิ่นแรง เจ้าของบ้านเลยให้กุญแจเราก่อน

บอกว่าทำความสะอาดไปเลยก็ได้"

"สภาพล่ะ"

"อพาร์ตเมนต์เก่าขนาดราว ๆ 66 ตารางเมตร เป็นผู้ชายยังหนุ่มกรีดข้อมือ ตำรวจสันนิษฐานว่าตายมาแล้วสามวัน" เขาหยิบแก้วมัคใบหนึ่งจากชั้นวางเทน้ำอุ่นลงไป "ศพเพิ่งขนไปเมื่อเช้า พี่ใหญ่ไปดูที่เกิดเหตุแล้ว ไม่สู้ดีเท่าไหร่"

เสร็จแล้ว หยางหนิงเลียริมฝีปากเหมือนยังไม่หายอยาก แต่เป็นเพียงท่าทางตามธรรมชาติเท่านั้น ที่จริงเธอไม่รู้รสชาติด้วยซ้ำ เสี่ยวจือยื่นแก้วให้ หยางหนิงกรอกน้ำลงไปดังอึก ๆ พยายามรับรู้ความชุ่มชื้นของน้ำที่ไหลผ่านลำคอ

"ส่งที่อยู่ให้ฉัน" หยางหนิงกล่าว วางแก้วลง ทิ้งขยะไว้บนอ่าง เดินตรงออกไป

"จะไปจริงเหรอ" เสี่ยวจือรีบเก็บเศษซองทิ้งถังขยะ ปัดกวาดเศษขนมเลอะเทอะแล้ววิ่งตามไป "พี่ทำงานติดต่อกันหลายสัปดาห์แล้ว ขืนไม่พักอีก..."

หยางหนิงขัดคำพูด "พวกนายต้องการนานแค่ไหน"

เสี่ยวจือขมวดคิ้ว "เสวี่ยลี่มาจากบ้านต้องใช้เวลาราวสามสิบนาที ผมเตรียมน้ำยาไว้แล้ว อุปกรณ์พร้อม ขับรถไปราวหนึ่งชั่วโมง"

"นายเอาเครื่องมือไป ฉันจะไปรอที่เกิดเหตุ" เธอไปห้องอุปกรณ์ นำชุดป้องกัน หน้ากาก ปลอกหุ้มรองเท้า ถุงมือ นับไม่ถ้วนและกระเป๋าคาดเอวใส่ลงในกล่อง จากนั้นเดินไปตรงหน้าเสี่ยวจือแล้วแบมือออก

เสี่ยวจือเงยหน้ามองเธอ สองคนสบตากัน เขาเข้าใจทันที

จึงเปิดกล่องเหล็กหยิบกุญแจพวงหนึ่ง เสียงโลหะกระทบกัน *กรุ๊งกริ๊ง* ลงสู่ฝ่ามือหยางหนิง เธอกำไว้แล้วจากไปโดยไม่เหลียวกลับมา

3

ตอนร่างกายหยุดนิ่ง สมองจะทำงานเร็วกว่าปกติ เหมือนต้องการรีบชดเชยความเกียจคร้านของกายเนื้อ ฉันจึงต้องคอยเร่งฝีเท้าให้ทันความคิดเสมอ แต่เมื่อต้องแอบดูเงียบ ๆ อยู่ในหัวมุมข้างเสาไฟกับหม้อแปลงเช่นนี้ สมองจึงอื้ออึงเป็นที่สุด

ทุกครั้งที่พบหน้ากันมักคล้ายเดิม ได้แต่มองดูจากที่ไกลเช่นนี้ มองดูเธอจอดจักรยานยนต์ ถอดหมวกกันน็อกสะบัดศีรษะ ใช้นิ้วสางผมลวก ๆ แล้วรวบไว้ข้างหลัง ย่นคอ ถูมือไปมา สายตามองดูจอโทรศัพท์มือถือกับตู้จดหมายเทียบกัน พอแน่ใจว่าจุดหมายถูกต้องก็จะถอยหลายก้าว แหงนดูราวระเบียงสีขาวข้างบน

แววตานั่นอึมครึมอย่างยิ่ง เสื้อนอกหนาหลายชั้นบดบังรูปร่างที่แท้จริง แต่แก้มซูบตอบกว่าครั้งที่แล้วอยู่บ้าง เห็นเธอเก็บโทรศัพท์แล้วกลับไปข้างรถจักรยานยนต์ หิ้วกล่องอุปกรณ์มาเหมือนไม่เปลืองแรง ล้วงกุญแจจากกระเป๋าแล้วไขประตูเหล็กของอพาร์ตเมนต์

ฉันเหมือนถูกสาปให้จ้องมองเธอเดินเข้าไป แม้กลิ่นอายจะหายไปหมด มองไม่เห็นแม้แต่เงาแล้ว ฉันก็ยังจ้องต่อ

อยู่เช่นนั้นเนิ่นนานไม่ได้จากไป

4

เสียงติ๊งดังขึ้น ประตูลิฟต์แยกออกสองข้าง ยังไม่ทันเทียบดูบ้านเลขที่ให้ละเอียด ก็เห็นว่าไกลออกไปมีประตูเหล็กบานหนึ่งพิงเฉียง ๆ อยู่บนผนังทางเดิน ประตูเหล็กเงียบเชียบไร้เสียงบนตัวกลับเต็มไปด้วยร่องรอยงัดแงะอย่างรุนแรงเพื่อเปิดออก บนนั้นยังมีใบตรวจวัดปริมาณแก๊สแผ่นสีชมพูแปะไว้ด้วย ตู้รองเท้าใบเตี้ยข้างประตูมีรองเท้าผ้าใบสีขาวและรองเท้าแตะแบบคีบคู่หนึ่งฝุ่นเขรอะ บนนั้นยังมีถุงใสสำหรับบรรจุถุงมือยางปลอกหุ้มรองเท้า และถุงใส่ศพที่พนักงานขนศพลืมทิ้งไว้

ยุ่งเหยิงและหดหู่อย่างบอกไม่ถูก

หยางหนิงวางกล่องอุปกรณ์ลงเตรียมสวมชุดป้องกัน วันนี้โชคดีไม่มีเพื่อนบ้านเดินผ่าน เธอนึกถึงเมื่อสัปดาห์ก่อน พวกเธอห้าคนต้องช่วยกันทำความสะอาดที่เกิดเหตุไฟไหม้ร้านขายยาจีนตรงหัวมุมให้เสร็จในสามวัน จึงพากันลงสนาม ดึงดูดผู้คนที่สัญจรไปมามากมายให้เข้ามามุงดู และชี้โน่นชี้นี่วิจารณ์กันเซ็งแซ่

เที่ยงตรง ป้าอายุห้าสิบกว่าคนหนึ่งสวมหมวกกันน็อกใบกลม มือหนึ่งหิ้วกล่องข้าว อีกมือถือพวงกุญแจ*กรุ๊งกริ๊ง* คิดจะบุกเข้าไปดูที่เกิดเหตุหลายครั้ง เสี่ยวจือเชิญเธอออกไปอย่างเกรงอกเกรงใจครั้งแล้วครั้งเล่า แต่คุณป้าไม่ลดละ พยายามเลียบเคียงชวนเขาคุยอย่างกระตือรือร้น

“บอกแล้วไม่ใช่เหรอ ฉันสนิทกับบ้านนี้นะ ฉันขายเต้าฮวยอยู่ปากซอยนี่เอง ตั้งแต่ยี่สิบกว่าปีก่อนถึงตอนนี้ไม่เคยขึ้นราคาเลยนะ ชามละ 35 เท่านั้น...ผ่านที่นี่ทีไรก็จะเข้าไปนั่งบ้าง

ไปชงชาคุยกันบ้าง...เอ้อ ใครให้พวกคุณมาเนี่ย แบบนี้ต้องจ่ายเท่าไหร่"

เกี่ยวอะไรกับป้าเหรอ หยางหนิงถอดหน้ากากและถุงมือนั่งพักริมถนน กรอกน้ำแร่อึกๆ ครึ่งขวด น้ำไหลย้อยจากมุมปากหยดลงบนชุดป้องกัน ชุดป้องกันสีขาวทำด้วยวัสดุทนทานพิเศษป้องกันสิ่งสกปรกและการติดเชื้อจากที่เกิดเหตุได้อย่างดี แต่คนสวมใส่จะอบอ้าวมาก ประสาทรับรู้อุณหภูมิพวกเธอทุกคนจึงเสื่อมถอย ทั้งยังมีปัญหาผื่นคันจากอาการแพ้และอาการทางผิวหนังอื่นๆ ด้วย

ร่างกายหยางหนิงอุดมด้วยธาตุเย็น นานวันเข้าจึงกลายเป็นคนขี้หนาวที่สุดในกลุ่มพนักงาน เธอเกาคอที่เป็นผดผื่น มันคันมาก พอเกาแรงเกินไปก็ทิ้งรอยเล็บแดงเถือกสามแนวอย่างน่าตกใจ

เสี่ยวจือยังถูกยายป้าพัวพันอยู่

"ได้ข่าวว่าอาฮุยยังหมดสติอยู่ไม่ใช่เหรอ พวกคุณรู้ไหมว่าฉันกับพวกเขาสนิทกันแค่ไหน เดิมทีจะไปเยี่ยมเขานะ แต่คุณก็รู้บางทีคนทำการค้าก็กลัวซวย ไปแตะต้องอะไรเข้าคงไม่ดี พวกคุณไปไหว้บ้างหรือเปล่าเนี่ย ข้างหน้ามีวัดฝูอันกงนะ ฝูอันกงน่ะพวกคุณรู้จักไหม ฉันพาพวกคุณไปได้นะ ประธานกรรมการวัดนั่นฉันสนิท เป็นเพื่อนสมัยเรียนประถมน่ะ ฉันจะบอกให้ ลูกบ้านเขาไม่ชอบเรียนหนังสือตั้งแต่เล็ก อายุยี่สิบกว่าแล้วก็ไม่ทำงานไม่ช่วยอะไรเลย ทะเลาะกันทุกวัน" เธอเสียงดังมาก แต่กลับทำท่าทำทางลับๆ ล่อๆ และดูตื่นเต้น ยังกระแซะชิดเสี่ยวจือด้วย "ฉันจะบอกให้ เผลอๆ เขาอาจวางเพลิงเองก็ได้ใครจะรู้

สอนลูกยังไงจนเป็นแบบนี้ เฮอะ ช่าง...”

หยางหนิงถ่มน้ำลายลงบนพื้นยางมะตอย ป้ากับเสี่ยวจือพลันหยุดพูด ท่าทางตกใจ เธอลุกขึ้นด้วยสีหน้าอึมครึมคล้ายจะเอาเรื่อง พี่ใหญ่รีบวิ่งออกจากร้านขายยามาขวางเธอไว้

เขาถอดหน้ากากออกซิเจน ยิ้มตาหยี เปลี่ยนเรื่องพูด “พี่สาว ขอบคุณที่เป็นห่วงนะ เราขอทำความสะอาดที่นี่ก่อน เสร็จงานแล้วผมจะมาคุยด้วยนะ...” เขาพูดพลางยิ้มพลาง พาป้าคนนั้นออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ

พี่ใหญ่บอกเธอเสมอว่าให้ทำตัวเข้ากับคนอื่นหน่อย จนปัญญาเธอแบมือ ฉันโง่เกินไป

“เธอแค่ไม่อยากทำ ไม่ได้มีเหตุผลอื่นหรอก” พี่ใหญ่กล่าว เธอจำได้เสมอ เรื่องราวต่างๆ มากมายล้วนเป็นเช่นนี้ เธอสวมชุดป้องกันอย่างคล่องแคล่วจนเสร็จสรรพ คาดกระเป๋าบนเอว เอาโทรศัพท์มือถือกับถุงมือสิบกว่าคู่ใส่ลงไป

สุดท้ายหยิบหน้ากากป้องกันออกมาจากในนั้น เธอถือไว้ในมือ จ้องมองนิ่ง ก่อนสวมเข้าไปช้าๆ

ผลักประตูเหล็กชั้นที่สองซึ่งชำรุดแล้วเปิดออก หยางหนิงประนมมือโค้งคำนับแล้วเดินเข้าไปช้าๆ

พัดลมเพดานในห้องยังหมุนอยู่อย่างอ่อนแรง เหมือนฝืนเชื่อมต่อกับผนังกระดำกระด่าง สายไฟหลายเส้นเปลือกนอกฉีกล่อนแล้ว เผยให้เห็นสีเดิมแดงดำเขียว ส่งเสียงครวญครางฮือๆ คล้ายเจ็บปวด

หลอดไฟยังสว่างอยู่ โทรทัศน์เปิดอยู่ เป็นช่องข่าวภาคเที่ยงช่องหนึ่ง เสียงไม่ดังนัก เหมือนดนตรีฉากหลังมากกว่า แมลงสาบตัวอ้วนหลายตัวบินผ่านจอภาพอย่างรวดเร็ว ก่อนจะกระพือปีกบินไปทางอื่น ส่วนห้องรับแขกไม่เละเทะนัก มีเพียงกล่องบรรจุอาหารว่างเปล่าไม่กี่กล่องและกระป๋องเครื่องดื่มล้มอยู่บนพื้น แมลงวันหลายตัวบินว่อนไปมา หยางหนิงแปลกใจเสมอต่อให้เจ้าของไม่อยู่แล้ว แต่ความมีชีวิตในพื้นที่กลับเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามกาลเวลา และเสียงต่าง ๆ ก็มากขึ้นทุกวัน หนำซ้ำยังครึกครื้นกว่าตอนเจ้าของยังอยู่เสียอีก

จากห้องนอนถึงห้องรับแขกจนถึงปากประตู รองเท้าที่ทิ้งไว้เบอร์ใหญ่ทีเดียว รอยเท้าเปื้อนเลือดวกไปวนมาดูยุ่งเหยิง น่าจะเป็นรอยเท้าของพนักงานขนศพ หยางหนิงมองดูหนอนและแมลงสาบที่ฟุบอยู่บนคราบเลือด ขนอ่อนลุกชัน อวัยวะที่เป็นปากของพวกมันดูดเลียบนพื้นอย่างเหิมเกริม บนโต๊ะน้ำชาตัวเล็กมีซองจดหมายและใบปลิวระเกะระกะ เธอหยิบขึ้นมาพลิกดูปึกหนึ่ง นอกจากโบรชัวร์ลดราคาวันคริสต์มาสของห้างสรรพสินค้าแล้วยังมีใบรายการค่าใช้จ่ายบัตรเครดิตและใบสั่งการฝ่าฝืนกฎจราจรของสถานีตำรวจเมืองนิวไทเปใบหนึ่ง

หยางหนิงมองรอบห้องรับแขก เสื้อผ้ากองยุ่งเหยิงที่มุมโซฟา เธอหยิบเสื้อผ้ามาดูทีละชิ้น แมลงสาบชูหนวดกระโดดหนีอย่างลนลาน แทรกตัวมุดเข้าซอกโซฟา เป็นชุดบุรุษพยาบาล เธอคว้าชุดเครื่องแบบสีขาวชิ้นหนึ่งมาสะบัดดู ปีกที่หลุดกับเศษซากร่างแมลงสาบร่วงตกลงมา

หยางหนิงยืนอยู่กับที่ หลับตา และสูดหายใจลึก

จินตนาการถึงกลิ่นในนี้ น่าจะมีของบูดเน่า น่าจะได้กลิ่นเข้มข้นแสบจมูกที่หน้ากากป้องกันยังเอาไม่อยู่ นั่นน่าจะทำให้คนทั่วไปรีบเผ่นออกทางประตู ทำให้เธอนึกถึงกลิ่นเมื่อสามปีก่อนที่ทำให้เธอแสบตา พะอืดพะอมและวิงเวียน เนิ่นนานก็ยังไม่อาจกลับมาเป็นปกติ

การรับรู้ทางสายตาไม่ใช่สัมผัสที่สะท้านสะเทือนรุนแรงที่สุด คนในที่เกิดเหตุจะเข้าใจดี กลิ่นเป็นกลไกของทุกอย่างเป็นการทรมานช้าๆ กลิ่นที่รุนแรงจนแทบอยากฆ่าตัวตาย ตอนเพิ่งเข้าวงการเธอไม่เคยหยุดยั้งการอาเจียนได้เลยแม้แต่ครั้งเดียว ทั้งปากมีแต่สีเหลืองของน้ำดี โพรงจมูกเหมือนถูกกัดด้วยกรด หลังทำงานเธอจะไม่กลับบ้านในทันที มักต้องไปอาบน้ำที่บริษัทซ้ำแล้วซ้ำเล่า กอบน้ำขึ้นมาอย่างบ้าคลั่ง ต้องกะแรงให้พอเหมาะสูดน้ำเข้าไปในโพรงจมูก แล้วค่อยสั่งออกมา ดมซอกเล็บ ถูล้างอย่างเอาเป็นเอาตาย คว้าปอยผมดมดูอย่างละเอียด ก้มลงดมถึงเข่า น่อง นิ้วเท้าซ้ำไปซ้ำมา ต่อให้ล้างจนตัวแดงเถือก กลิ่นยังคงติดตัวเหมือนวิญญาณร้ายไม่ยอมห่าง จากนั้นเธอจะกอบน้ำล้างจมูกอีกครั้งจนสำลักไอโขลก น้ำไหลจากช่องปาก

หลังเช็ดตัวแล้วก็จะใช้น้ำมันหอมระเหยตะไคร้ทาทั้งตัว ชงน้ำชาร้อนๆ เข้มข้น ใช้สำลีก้านจุ่มเช็ดรูจมูก แต่ความทรงจำของกลิ่นไม่เคยปล่อยผู้หนึ่งผู้ใดไปง่ายๆ เพื่อไม่ให้เส้นผมสัมผัสปลอกหมอน ก่อนนอนเธอจึงห่อศีรษะด้วยหมวกอาบน้ำ ใช้แผ่นแอลกอฮอล์ถูหลังคอครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ผ่านความพยายามมามากขนาดนี้ กระนั้นเธอยังคงรู้สึกว่ามีกลิ่นศพติดตัว

“ฉันทำมานานขนาดนี้ยังทนไม่ไหวอยู่บ่อย ๆ จมูกเธอไวกว่าหมาเสียอีก ทำไม่ได้หรอก เชื่อฉัน” พี่ใหญ่บอกว่าไม่เคยเห็นใครไวต่อกลิ่นขนาดนี้ เปลืองคำพูดมากมายกล่อมหยางหนิงให้เลิกทำ แต่เธอไม่ยอม ดึงดันไปดมที่เกิดเหตุแล้วอาเจียน อาเจียนเสร็จดมใหม่ อยู่อย่างนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

ตอนนั้นไม่มีใครกล่อมเธอได้ พี่ใหญ่ถามถึงสาเหตุหลายครั้ง สวี่เฮ่าหยาง เพื่อน แม้แต่อาจารย์ที่ปรึกษาของเธอในมหาวิทยาลัยต่างเคยถาม *ทำไมถึงทำอาชีพนี้ ทั้งที่จบคณะสื่อสารมวลชน มีอนาคตดี ๆ เป็นหญิงสาวดี ๆ ที่ใช้ชีวิตดี ๆ ได้นี่นา* อาจารย์ขมวดคิ้วถอนใจ เพื่อนก็ปวดใจแต่ไม่เข้าใจ

เพื่อเงิน เธอมักบอกแบบนี้ นี่เป็นความสัตย์จริงที่สุด เธอต้องหาเงินให้เร็วเพื่อรับน้องชายมาอยู่ด้วยกันที่ไทเป

หยางหนิงรู้ดี ตอนนั้นเธอยินดีเสียเวลากับเรื่องนี้ ยอมสละร่างกาย สละสัญชาตญาณการหลบหนีของสัตว์เพื่อแลกกับเงินก้อนใหญ่ เธอยินยอมพร้อมใจ

แต่บัดนี้เธอปรารถนาจะสละทุกอย่างเพื่อแลกเครื่องย้อนเวลาเครื่องหนึ่ง

หยางหนิงค่อย ๆ หลุดจากภวังค์ เธอต้องการการกระตุ้นที่รุนแรงกว่านี้

เธอจดจ่อสมาธิ ในที่สุดประสาทรับกลิ่นที่เป็นอัมพาตไปแล้วก็ตื่นตัวขึ้นมา กลิ่นคาวปนหวานเบาบางคล้ายมีคล้ายไม่มีล่องลอยจากซอกประตู หลังประตูไม้บานนั้นเป็นสิ่งที่เธออยากได้ประหนึ่งมอร์ฟีนที่เข้มข้นกว่า รุนแรงกว่า มือซ้ายของเธอถือ

เสื้อบุรุษพยาบาล เดินเข้าใกล้ประตูห้องนอนแล้วบิดลูกบิด

ผลักบานประตูออก แมลงวันหัวเขียวบินว่อนวุ่นวาย ก่อนจะพุ่งตรงมาทางเธออย่างตื่นตระหนก เสียงหึ่ง ๆ สะท้านหู ผ่านไป แมลงวันจำนวนไม่น้อยบินชนเธอ หยางหนิงปัดแมลงวันและหาจังหวะปัดแมลงสาบที่ไต่หนีขึ้นมาบนตัวเธอไปด้วย จากเตียงทอดยาวไปตลอดทางจนถึงพื้นปากประตู เลือดไหลนองแข็งตัวเป็นชั้นหนาสีดำคล้ำติดพื้น เหมือนผลงานศิลปะที่น่ากลัวและชวนหลงใหล พื้นเหมือนมีชีวิต มันดูดซับเลือดเป็นผืนแผ่นใหญ่ ดูดซับน้ำเหลือง เยื่อกระดาษ รังแค และเสื้อผ้าจนอิ่มเอม ลื่นและข้นหนืด เธอก้าวเข้าไปอย่างระมัดระวัง

เลือดขุ่นดำและไขมันปกคลุมเป็นรูปคนนอนตะแคงบนฟูกเตียงที่มีผ้าคลุมเตียงสีชมพู หนอนแมลงวันและแมลงสาบไต่ยั้วเยี้ยอยู่ที่หมอนกับฟูกนับไม่ถ้วน ฟูกเตียงราวกับมีชีวิต หนอนอวบอ้วนเบียดเสียดแน่นขนัด ปีนป่ายข้ามตัวอีกฝ่ายซ้อนกันเป็นชั้น ๆ บิดตัวไปมาอย่างต่อเนื่อง ยังมีเม็ดขี้สีดำและหนวดสัมผัส ตรงช่องว่างพอจะเห็นไข่แมลงสาบสีดำแดงเต่งตึงแวววาวเป็นเม็ด ๆ เรียงรายอย่างเป็นระเบียบได้รำไร

ปีกจมูกของหยางหนิงที่ซ่อนอยู่หลังหน้ากากขยับขึ้นลงอย่างรุนแรง หนวดสั่นระริกของแมลงสาบสัมผัสกับปลายรองเท้าของเธอ ส่วนเธอใช้สัญชาตญาณดั้งเดิมของจมูกสอดส่ายไปทั่วห้อง อาหารทะเลเน่า เต้าเจี้ยวบูด และหนูตายร้อยตัวตุ่นรวมกัน เลวร้ายที่สุด กลิ่นเน่าที่น่าสะพรึงกลัว ไม่ว่าใครก็อยากหนีอยากอาเจียน ตัวตนส่วนหนึ่งต้องการให้เธอติดตามสัญชาตญาณไป หนีเถอะ วิ่งเถอะ หยางหนิงวิ่งสิ แต่อีกครึ่งหนึ่ง

ของตัวเธอกลับตื่นเต้น ปากคอแห้งผาก สะกดจิตให้เธอรั้งอยู่ต่อ

กลิ่นปรากฏแล้ว ประกอบเข้ากับภาพจากสัมผัสทางสายตา กลายเป็นสภาพของผู้ตายก่อนเสียชีวิต

เธอเปิดตู้เสื้อผ้า ในนั้นมีเสื้อผ้าไม่มากนัก นอกจากชุดบุรุษพยาบาลสีขาวซึ่งเป็นชุดทำงานสามชุดแล้ว ก็มีเพียงกางเกงยีนสีซีดที่ซักสะอาดและเสื้อเชิ้ตลายสกอต เสื้อเชิ้ตสีพื้นและเสื้อนอก กางเกงชั้นในขาสั้นผ้าคอตตอนสีครีมทั้งตัว ที่ชั้นล่างของตู้ หยางหนิงพบผ้าพันคอสีเหลืองสดผืนหนึ่งและถุงมือ พวกมันสะอาดดี ลูบดูแล้วนุ่มมาก รู้สึกเก่าพอสมควรแต่เก็บรักษาอย่างดี ดูเหมือนตัวตนภายในของเขาจะต่างจากตัวตนที่สังคมภายนอกเห็น เขาหลงใหลต่อโลก กระหายการผจญภัย กระหายจะถูกรักและรักผู้อื่น แต่อาจสับสนเพราะเหตุนี้

โต๊ะเขียนหนังสือไม้เบิร์ชสีขาวชนิดราคาถูกที่สุดของ IKEA หนังสือแยกวางเป็นสองข้างจัดเรียงเรียบร้อย ตรงกลางเป็นโน้ตบุ๊กที่ยังเชื่อมต่อกับสายชาร์จ ข้าง ๆ มีกล่องพลาสติกเก็บของจุกจิก ในนั้นมีดินสอหลายแท่ง มียางลบ แปรงฟองน้ำ ดินสอปากแบน และอุปกรณ์ร่างภาพ ข้างกล่องใส่ของมีกระดาษโพสต์-อิทสองเล่มวางเป็นระเบียบเรียบร้อย

หยางหนิงนั่งแหมะลงบนเก้าอี้หมุน แหงนหน้าหมุนคอ จากนั้นยันเท้าขวาหมุนเก้าอี้หนึ่งรอบ เธอจำได้ว่าตอนตัวเองไปที่เกิดเหตุครั้งแรก กลิ่นศพที่น่าตกใจผสมกับน้ำดีในปากและแซนด์วิชปลาทูน่าของเมื่อคืน พี่ใหญ่ล้วงกุญแจออกมา เพิ่งจะเปิดประตู เธอก็ล้มลุกคลุกคลานพุ่งไปที่บันได วิ่งลงชั้นล่างอย่างกับคนเสียสติ เซถลาจนเกือบตกบันได จากนั้นทรุดตัวลง